

derne velbevarede, Øjnene sortebrune med et gyldent Skær. Philip Salomon var da ogsaa stadig saa forelsket i sin Kone, at han undertiden forglemte sig inde i selve Dagligstuen og vedblev at trykke sine Negerlæber mod hendes Haand eller Kind paa en Maade, saa hun med et Blik maatte erindre ham om Børnenes Nærværelse.

Kun i een Henseende bar Fru Salomon endnu paa et Savn, som næsten blev større med Aarene. Hun havde i sin Ungdom paa sine hyppige Besøg hos Slægtninge og i sit første Ægteskab modtaget for rige og dybe Indtryk af Livet i Udlandets store Forhold til rigtig at kunne føle sig hjemme i København. Skønt hun vogtede sig for at betro det til andre end sin Mand, led hun stadig af Hjemve efter det Land, hun i sit Hjerte betragtede som sit egenlige Fædreland. Hvert Aar foretog hun gerne en maanedlang Rejse gennem Tyskland for at besøge sin Slægt; og endnu hændte det hende, naar hun vilde udtrykke sig rigtig betegnende, at hun maatte laane Ordet fra sit Modersmaal.

Det var da ogsaa hende, der i sin Tid havde faaet sat igennem, at de to ældste Børns — Ivans og Jakobs — Uddannelse for en væsenlig Del kom til at foregaa i det Fremmede. Hun vilde — som hun plejede at sige i sit navnlig dengang ikke helt sikre Sprog — ikke have sine Børn „forklejnede“ i den Provinsby, som København i hendes Øjne var. Dertil kom for Jakobs Vedkommende endnu en anden Grund. Hun havde altid været et vanskeligt Barn, saa modtagelig for Indtryk, saa følsom navnlig for enhver Krænkelser, der hentydede til hendes jødiske Herkomst, dertil saa legemlig svag og ømfindlig, at hendes Barndom havde været en eneste lang Lidelshistorie. Hun havde kunnet komme ligbleg